

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/150/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4109203675
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:4109203675.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: O. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, t. č. ÚVTOS a ÚVV Ilava, Mierové námestie 1, Ilava, zastúpený advokátom: JUDr. Mgr. Marián Kropaj, PhD., so sídlom Mudroňova 7356/51, Piešťany, proti žalovanému: MAFRA Slovakia, a.s., so sídlom Nobelova 34, Bratislava, IČO: 31 333 524, zastúpený: advokátska kancelária agner&partners, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 722 758, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 9C/129/2009-281 zo dňa 4. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok po citovaní § 11, 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy SR, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vecne odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia 12.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca je fyzickou osobou nachádzajúcou sa vo výkone trestu odňatia slobody, žalovaný je vydavateľom tlačového periodika Hospodárske noviny (ďalej len HN). Žalovaný dňa 18.01.2007 uverejnil v HN o žalobcovi správu pod názvom: „Doživotie za vraždy a zlato“ s textom: „NITRA - doživotie v tretej nápravnovýchovnej skupine dostal 33-ročný O. L. zo J., ktorého včera senát Krajského súdu v Nitre uznal za vinného z troch brutálnych vrážd a nedovoleného ozbrojovania. Dvomi obeťami boli predavači zlatníctiev v Novom Meste nad Váhom a Šuranoch, ktoré vylúpil v roku 2001 spolu so svojimi dvoma komplicmi.“ Žalobca tvrdil, že uvedenou správou malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu, bolo zasiahnuté do jeho cti a ľudskej dôstojnosti, pretože žalovaný nerešpektoval prezumpciu nevinoty.

2. Podľa názoru súdu prvej inštancie z použitia pojmu občianska česť a zo skutočnosti, že zákon chráni osobnosť občana, vyplýva, že zákon chce poskytnúť občianskoprávnou ochranu iba v prípadoch závažnejšieho porušenia cti vo sfére občianskoprávných vzťahov, ktoré predstavujú zásah do osobnosti občana. Tým je dostatočne vyjadrený zámer, že predmetom ochrany cti podľa týchto ustanovení nemôžu byť menej závažné verbálne alebo iné urážky, pričom ďalšou nevyhnutnou podmienkou tejto ochrany je, aby zásah do práva na ochranu osobnosti bol objektívne spôsobilý ujmu osobnosti občana privodiť. Občiansky zákonník poskytuje túto ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a

ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby zásah bol objektívne spôsobilý ujmu osobnosti občana privodiť.

3. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, jednak to, že bol objektívne spôsobilý, aby z neho vznikla ujma na právach chránených § 11 OZ. Občianskoprávna ochrana sa poskytuje len proti takým neoprávneným zásahom, ktoré sa dotýkajú mravnej integrity občana tým, že môžu znížiť jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahov k spoluobčanom a ohroziť jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Pritom nie je rozhodujúce akým spôsobom došlo k takémuto zásahu do mravnej integrity občana, pretože § 11 a nasledujúce OZ chránia občana proti rozširovaniu nepravdivých údajov alebo znížujúcich tvrdení bez rozdielu, či k takýmto tvrdeniam došlo písomne, tlačou, rozhlasom, televíziou a pod. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené § 11 OZ. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo o nedbanlivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie. Difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale aj celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo. Významné je, či celkové vyznenie určitej informácie zodpovedá pravde. (Rozsudok NS ČR, sp. zn. 30Cdo 332/2007). Pokiaľ médiá informujú o okolnostiach súvisiacich s trestnou činnosťou, treba mať na zreteli tiež princíp prezumpcie neviny, v dôsledku uplatnenia ktorého je o určitej fyzickej osobe ako o páchatelovi trestného činu prípustné informovať verejnosť až po právoplatnom odsudzujúcom rozsudku. (Uznesenie NS SR, sp. zn. 3 Cdo 84/2011).

4. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s aplikáciou článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje slobodu prejavu, vrátane slobody zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky, konštatovala, že tlač zohráva významnú úlohu v demokratickej spoločnosti a hoci tlač nesmie prekročiť určité stanovené hranice, vrátane práva na ochranu dobrého mena a povesti iných, jej úlohou je, v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou prinášať primerané a spoľahlivé informácie a myšlienky k všetkým otázkam verejného záujmu. S funkciou tlače, ktorá spočíva v rozširovaní informácií, je spojené právo verejnosti tieto informácie prijímať. Predmetom ochrany podľa článku 10 Dohovoru sú však nielen informácie a myšlienky, ktoré sú prijímané kladne, priaznivo, či ľahostajne alebo sú považované za neútočné alebo neutrálne, ale aj tie, ktoré zraňujú, urážajú, útočia, šokujú, sú nepríjemné, alebo rušia či znepokojujú. Okrem toho, novinárska sloboda zahŕňa aj možnosť použiť určitú mieru prehánania a provokácie, táto miera závisí od predmetu kritiky, pričom vo vzťahu k veciam verejného záujmu môže byť oveľa slobodnejšia. Článok 10 Dohovoru chráni nielen podstatu vyjadrených ideí a informácií, ale aj ich formu, v ktorej sú sprostredkované. Tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu, môže sa v rozumnej miere spoliehať na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum alebo vlastné šetrenie o skutkových okolnostiach v nej uvedených. Tlač musí v demokratickej spoločnosti zohrávať dozornú úlohu a upozorňovať na možné problémy, nežiaduce javy a je pochopiteľné, že tlač sa snaží upútať pozornosť čitateľov. Právo na slobodu prejavu však nie je absolútne, je totiž obmedzené tak, ako to predpokladá čl. 10 ods. 2 Dohovoru, čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a § 11 a nasledujúcich OZ. V prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti treba vychádzať z požiadavky vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým.

5. Pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti, s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu, súdom uloženú povinnosť znášať. Neoprávnený zásah do osobnosti možno vyvolať uverejnením nepravdivých údajov, dotýkajúcich sa dobrého mena, cti, vážnosti, dôstojnosti, uverejnením síce pravdivých skutkových tvrdení, ktoré však majú osočujúcu povahu, a teda pôsobia difamačne, vyvolávajú znevažujúci dojem alebo v neposlednom rade aj uverejnením hodnotiacich úsudkov, pokiaľ sú neoprávnené, čím sa mŕňajú svojmu účelu.

6. Sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednou zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa považujú za neurážlivé a neutrálne, ale

aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Keďže právo na slobodu prejavu a právo na ochranu osobnosti sú rovnako garantované ústavou aj dohovorom, riešenie konfliktu medzi týmito právami vyžaduje, aby súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu zvážil význam proti sebe stojacich záujmov, a to, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým. Súd musí vychádzať zo zásady proporcionality a rozhodnutie súdu musí byť vyvážené a do práva na slobodu prejavu zasahovať, len ak je to nevyhnutné.

7. S prihliadnutím už konštatovaných konkurenciu práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti, bolo potrebné starostlivo zvážiť všetky okolnosti (tie, ktoré predchádzali uverejneniu citovaného článku, v čase jeho uverejnenia a v čase po jeho uverejnení) tak, aby súd mohol dospieť záveru, či došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, v akom rozsahu a či tento zásah odôvodňuje priznanie zadosťučinenia žalobcovi. Pri zachovaní zásady proporcionality bolo potrebné položiť si aj nasledovné otázky: Kto bol zásahom do osobnostnej sféry dotknutý? Kto bol pôvodcom alebo zodpovedným subjektom za zásah do osobnostnej sféry? Čo bolo predmetom zásahu do osobnostnej sféry? Ako k zásahu došlo? Kedy k zásahu došlo?

8. V prvom rade sa súd zaoberal samotným článkom. Periodikum, v ktorom bol článok zverejnený, má nepochybne širokú publicitu. Žalobca v článku nebol označený menom, z označenia O. L. podľa názoru súdu nevyplýva, že by malo ísť práve o žalobcu, pričom osobitne súd zdôrazňuje skutočnosť, že článok neobsahoval žiadne fotografie ani podobizne žalovaného. Samotná skutočnosť, že žalobca sám seba v článku spoznal neznamená, že aj bežný a nezainteresovaný čitateľ bol schopný s istotou identifikovať, že ide práve o žalobcu. Text článku: „Doživotie v tretej nápravno-výchovnej skupine dostal 33-ročný O. L. zo J., ktorého včera senát Krajského súdu v Nitre uznal za vinného z troch brutálnych vražd a nedovoleného ozbrojovania... Treťou obeťou je jeho 16-ročná priateľka C. H., ktorú mal zabiť preto, lebo ho chcela udať za lúpeže. Výnimočne vysoký trest pre O. L. odôvodnil senát tým, že vraždy spáchal obzvlášť surovým spôsobom a so zisťným motívom.“, je podľa názoru súdu jasnou a zreteľnou informáciou o tom, že sa konalo pojednávanie v trestnej veci, súd rozhodol a odôvodnil svoje rozhodnutie. Tieto informácie nemožno považovať za akýkoľvek zásah do osobnostnej sféry žalobcu. V danom smere nešlo o zavádzajúce, klamlivé či osočujúce informácie.

9. Z článku je potrebné vyňať vetu: „Dvomi obeťami boli predavači zlatníctiev v Novom Meste nad Váhom a Šuranoch, ktoré vylúpil v roku 2001 spolu so svojimi dvoma komplicmi, 53-ročným B. B. z O. a 38-ročným E. A. zo Z.“, v ktorej sa uvádza, že žalobca „vylúpil“ zlatníctva spolu s komplicmi, pričom v čase zverejnenia článku nebol odsudzujúci rozsudok právoplatný. Napriek tomu, že nejde o klamlivé či osočujúce tvrdenie, autor článku nemohol v čase jeho zverejnenia vedieť, či vyneseny rozsudok nadobudne právoplatnosť, použitie výrazu „vylúpil“ namiesto „mal vylúpiť“, nebolo namieste. Z umiestnenia tejto vety uprostred článku, je však nadovšetku pochybnosť, že informácia vyplýva zo samotného vynesenia rozsudku Krajským súdom v Nitre, nejde o samostatný hodnotiaci úsudok autora článku, pričom podľa názoru súdu, uvedený výraz nemohol v nestrannom čitateľovi vyvolať účinok, ktorý popísal žalobca a to, že žalobca skutočne takého konania dopustil (porušenie prezumpcie nevinoty) a súčasne, že porušenie princípu prezumpcie nevinoty je spôsobilé ovplyvniť výsledky trestného konania.

10. Žalobca bol uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu vraždy a trestného činu nedovoleného ozbrojovania a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody na doživotie v III. nápravno-výchovnej skupine. Pri posudzovaní rozsahu zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, súd poukazuje aj na konštatovanie Krajského súdu v Nitre, že trest mu bol uložený s prihliadnutím na jeho osobnostné črty zistené znaleckým dokazovaním, zrejmej neúcte k ľudskému životu, morálnej zvrhlosti a bezcitnosti, bezohľadnom sebecke, gradáciu páchania trestnej činnosti a reálnu recidívu páchania trestnej činnosti. V konaniach o ochranu osobnosti je nevyhnutné zohľadniť aj to, či osoba, do osobnostnej sféry ktorej bolo zasiahnuté, je osobou verejne známou, alebo nie, či ide o osobu vedúcu riadny život, alebo naopak, pričom všetky tieto okolnosti môžu mať vplyv na to, aká bola intenzita tohto zásahu a aké sú jeho následky. Žalobca sa od r. 2001 nachádza vo výkone trestu (predtým vo väzbe), teda tomu bolo tak aj v čase zverejnenia článku. Jeho postavenie v spoločnosti (a teda zníženie jeho cti a dôstojnosti v spoločnosti publikovaným článkom) je nutné hodnotiť vo vzťahu k spoluväzňom a personálu ÚVTOS a ÚVV. V danom smere súd konštatuje, že v spoločnosti v ktorej sa žalobca v danom čase pohyboval a s prihliadnutím na jeho znaleckým dokazovaním skúmanú osobnosť, zverejnenie článku podľa názoru súdu nemohlo spôsobiť následok, aký tvrdí žalobca, a to pocity krivdy, márnosti, stres, zneváženia v spoločnosti a podobne. Argument, že konštatovanie viny zo strany autora článku bolo

spôsobilé ovplyvniť činnosť odvolacieho orgánu, je vylúčené. Najvyšší súd SR je nezávislý a nestranný súdny orgán, ako taký pri rozhodovaní nie je ovplyvniteľný tlačou, médiami, či akýmkoľvek pomyselným tlakom spoločnosti.

11. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že už samotné porušenie jeho prezumpcie nevinu treba považovať za objektívne spôsobilé vyvolať ujmu a že dotknutá osoba je dôsledkom porušenia základného ľudského práva na prezumpciu nevinu vystavená pocitom úzkosti, menejcennosti, krivdy nespravodlivosti, poníženiu, s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, bolo možné vyvodiť, že aj keby došlo k porušeniu práva prezumpcie nevinu žalobcu, nemohlo dôjsť k zásahu do dobrého mena, občianskej cti žalobcu, už aj vzhľadom na jeho osobu a spáchanie obzvlášť nebezpečnej a závažnej trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody doživotne a ktoré bolo legitímne obmedzené aj verejným záujmom na ochrane spoločnosti ako pred nebezpečným páchatelom závažných trestných činov. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

12. K námietkam žalobcu smerujúcim k procesnému postupu súdu, súd uviedol, že žalobca na pojednávaní dňa 04.03.2019 namietol, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo predvolanie na pojednávanie mu doručené nebolo a nevedel ani, v akej veci sa má na pojednávanie pripraviť. Súd už na pojednávaní konštatoval, že predvolanie bolo do vlastných rúk žalobcovi doručené dňa 03.10.2018, ako vyplýva z doručky. Okrem uvedeného, do spisu ÚVTOS a ÚVV Ilava, kde je žalobca umiestnený, založil kópiu z doručovacej knihy. Námietku žalobcu súd vyhodnotil ako bezpredmetnú a účelovú. Ohľadom námietky žalobcu prednesenej na pojednávaní dňa 04.03.2019, že nemá právneho zástupcu, hoci o neho požiadal a mal by mu byť pridelený z Centra právnej pomoci a z tohto dôvodu je súd povinný pojednávanie odročiť, opätovne súd vyhodnotil, že ide o nedôvodnú námietku. Uznesením č.k. 9C/129/2009 - 88 zo dňa 16.09.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.10.2015, súd žalobcu na Centrum právnej pomoci neodkázal. Výzvou zo dňa 22.08.2017 súd poučil žalobcu o § 91 CSP a vyzval ho, aby oznámil, či je v konaní sp. zn. 9C/129/2009 zastúpený a ak áno, kto je zástupcom. V prípade, že nejde o zastúpenie advokátom, bol vyzvaný na preukázanie vzdelania zástupcu. Písomným podaním doručeným súdu dňa 20.09.2017 žalobca oznámil, že zástupcu v súdnom konaní nemá. Až listom zo dňa 30.01.2019, doručeným súdu elektronicky dňa 01.02.2019 Centrum právnej pomoci v Nitre zaslalo žiadosť o súčinnosť, ktorou požadovalo zaslanie spisového materiálu v predmetnej veci, nakoľko mu bola dňa 04.01.2019 doručená žiadosť žalobcu o poskytnutie právnej pomoci. Žiadosti bolo zo strany súdu riadne a včas vyhovené. Do termínu pojednávania, na ktorom súd vo veci rozhodol, súdu nebolo doručené rozhodnutie Centra právnej pomoci o ustanovení advokáta, pričom samotná skutočnosť, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bola zo strany žalobcu podaná, nie je vážnym dôvodom na odročenie pojednávania. Osobitne súd zdôrazňuje, že žaloba bola podaná dňa 19.02.2009, žalobcova žiadosť o poskytnutie právnej pomoci zo dňa 04.01.2019 bola Centru právnej pomoci zaslaná po 10 rokoch od podania žaloby.

13. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane konania uplatňovať jej práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, konanie má inú vadu, neboli vykonané navrhnuté dôkazy, sú tu ďalšie dôkazy, súd dospel k nesprávnym záverom a nesprávne vec posúdil.

15. Žalobca podal žalobu v roku 2009, súd začal vo veci konať takmer až po deviatich rokoch, a to systémom „rýchlo - rýchlo“ vec ukončiť. V súvislosti so žalobou žalobca k veci doložil do spisu kópiu dôkazov ako sú napr. kópie prepisov mediálnych archívov, kópie článkov žalovaného o osobe žalobcu, ktorý je predmetom žaloby. Súd však konal tak ako keby tieto dôkazy v spise neboli. Preto žalobca hneď ako súd začal vo veci konať, teda po deviatich rokoch od podania návrhu a potom ako začal žalobcovi zatajovať obsah súdneho spisu žalobca požiadal o umožnenie preštudovať spis ešte v roku 2018. Po preštudovaní spisu žalobca zistil, že došlo k manipulácii s obsahom spisu a dôkazmi v ňom, lebo v spise chýbajú tak listinné dôkazy, ktoré tam žalobca zaslal, ako aj dôkazy o zaslaní dôkazov. Teda niekto vedome a úmyselne falšoval obsah spisu. Našťastie sa žalobca o uvedenom dozvedel relatívne včas, kedy ešte bolo možné vo veci spraviť nápravu. Žalobca sa však nachádza vo väznici, kde je takmer nemožné, aby si vedel zabezpečiť a získať nanovo všetky listinné dôkazy o tom, že žalobca na súd dôkazy zaslal a kópie článkov a podobne. Žalobca preto bez meškania ako som sa o

vyššie uvedenom dozvedel, požiadal centrum právnej pomoci o určenie advokáta, ktorý ho bude v tomto konaní zastupovať, zabezpečiť dôkazy, kópie, atď., pretože žalobca nemá prostriedky na zabezpečenie si právnik. Žalobca súdu prvého stupňa o bez meškania oznámil, že po preštudovaní spisu zistil, že niekto manipuloval s obsahom spisu, že dôkazy vie zabezpečiť a predložiť nanovo, ale na to potrebuje pomoc advokáta. Súd prvého stupňa to odmietol akceptovať. Navyše na pojednávaní žalobca uviedol, že nedostal predvolania na pojednávanie, že doručenie pošty sa rieši cez personál väznice, teda nie priamo, že podpisy na doručenku nedal žalobca a podpis nepatrí žalobcovi, čo súd odmietol akceptovať. Súd tvrdil, že nejde o konanie, kde je povinné právne zastupovanie. Ak by išlo o povinnosť už by nešlo o právo. Žalobca prejavil pred súdom jasne a zrozumiteľne a aj včas (ešte v roku 2018) vôľu, pranie využiť jeho právo na právu pomoc v tomto súdnom konaní, zaručované Ústavou SR. V prípade žalobcu naviac nešlo iba o to, že má právo na právnu pomoc, ale aj o to, že v jeho prípade je realizácia práva na právnu pomoc nevyhnutná, lebo je vo väznici, kde vlastnými silami je nemožné si zabezpečiť dôkazy, ich kópie a v spise sa stratili dôkazy. Odňatím práva na právnu pomoc advokáta súd žalobcovi odňal právo na spravodlivé súdne konanie. To isté sa týka aj odvolacieho konania, kde je tiež porušované právo žalobcu na právnu pomoc. Riešiť predmet veci, napadnúť odvolaním predmet žaloby ani nie je možné, lebo predmet žaloby sa pred súdom prvého stupňa nemohol riešiť a ani neriešil, keďže sa nedoriešili ani základné náležitosti súdneho konania, akým je právo na právnu pomoc a z neho vyplývajúce ostatné práva, ako je rovnosť strán v konaní, umožnenie predložiť dôkazy. Podľa právneho poriadku SR sa základné overovanie podpisu (teda aj toho na doručenke) robí tak, že sa vyzve osoba, ktorej podpis má patriť, či tento podpis realizovala osoba dotknutá, a či ho realizovala dobrovoľne. Ak osoba prehlási, že podpis nepatrí jej, vykonáva sa ďalšie dokazovanie. V prípade žalobcu však súd svojvoľne vyslovoval závery, že podpis na doručenke patrí žalobcovi bez toho, aby toto bolo preukázané dôkazom. Súd tiež nerešpektoval ani vznesenie námietky zaujatosti, návrh na vylúčenie súdu z konania a prikázanie veci inému súdu. Podľa zákona sa musia vyriešiť najskôr otázky procesného charakteru, musí sa o nich rozhodnúť a až potom možno rozhodnúť o predmete veci. Čo súd nerešpektoval a konal v rozpore so zákonom. Naviac v zápisnici o pojednávaní zatajoval veci, uvádzal a zapisoval nepravdy, teda falšoval obsah zápisnice. Čo je dôkazom, že nebol nestranný a teda mal byť vylúčený. Z uvedených dôvodov navrhol žalobca rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Odvolanie žalobcu bolo doplnené ustanoveným právnym zástupcom (advokátom) rozhodnutím Centra právnej pomoci Nitra, sp. zn. č. sp. KaNR 1818/2019, ČRZ: 39595/2019 zo dňa 20.03.2019 (doručené 01.07.2019). Žalobca udelil advokátovi plnú moc 16.07.2019. Dňa 07.08.2019 advokát predložil súdu splnomocnenie a nahliadol aj do súdneho spisu.

17. S názorom súdu nie je možné súhlasiť, pretože aj podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR v konaní pred súdom ma každý právo na právnu pomoc. Uvedené platí o to viac, pokiaľ je účastník konania vo väznici, kde si bez pomoci advokáta nemôže zabezpečiť ani len dôkazy, kópie listín. Pre žalobcu je pomoc advokáta nevyhnutná, lebo bez právnej pomoci nemá možnosť si pred súdom nieže riadne, ale takmer vôbec nemôže uplatňovať svoje práva (ale ani plniť svoje povinnosti) strany konania. Treba si všimnúť, že samotné CPP priznaním bezplatnej právnej pomoci žalobcovi uznalo jeho argumenty a odôvodnenosť potreby priznania bezplatnej právnej pomoci a potvrdilo opodstatnenosť žalobcovej žiadosti, aby vo veci samej súd rozhodoval až po tom, čo bude môcť žalobca riadne prostredníctvom svojho advokáta uplatňovať svoje práva a povinnosti v konaní. Ak teda súd napriek tomu, že žalobca uviedol, že v spise sa nenachádzajú dôkazy, ktoré súdu zaslal a trval na tom, že ich prostredníctvom právneho zástupcu opätovne predloží vo veci ďalej konal a rozhodol, nepostupoval správne. Navyše na pojednávaní žalobca uviedol, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, že doručenie pošty sa rieši cez personál väznice, teda nie priamo, že podpisy na doručenke nepatria žalobcovi. Konajúci súd aj toto odmietol akceptovať. Uvedený postup súdu zakladá sám o sebe dovolacie dôvody na zrušenie vydaného rozhodnutia, pretože boli porušené viaceré zásady spravodlivého zákonného súdneho procesu. Tým, že konajúci súd rozhodol vo veci a neumožnil žalobcovi využiť právnu pomoc konal nesprávne a nezákonne. Nepochybne konaním a postupom súdu bolo porušené právo na právnu pomoc žalobcu, ale aj rovnosť strán pred súdom, porušené bolo právo na prístup k súdu atď. Porušením práva na obhajobu sa stal proces zmätočným a právne neakceptovateľným. Ide o tak zásadné a závažné porušenie žalobcových práv na právnu pomoc, na prístup k súdu, na konanie pred súdom..., že došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v celom rozsahu. A preto je neprijateľný aj vydaný rozsudok. Na podklade nepráva nemožno postaviť právo. Každý bez výnimky má právo na spravodlivý zákonný proces. Z uvedených vážnych procesných pochybení nie je ani možné napadnúť odvolaním predmet žaloby, lebo pre porušenie práva na právnu pomoc, sa žaloba v predmete veci fakticky ani

de iure riešiť nedala a ani nemohla. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.04.1993, II. ÚS 410/06).

18. Na základe uvádzaných skutočností je zrejmé, že došlo k vážnemu porušeniu práva na spravodlivý proces v neprospech žalobcu. V predmete veci/žaloby ani nie je možné podať odvolanie, lebo tým, že súd znemožnil prejednanie veci bez prítomnosti advokáta znemožnil aj prejednanie žaloby a predloženie dôkazov. Z týchto dôvodov je možné odvolaním napadnúť „iba“ vážne procesné pochybenia, nespravodlivý súd a tým aj rozsudok samotný. Žalobca podal námietku zaujatosti, žiadosť o vylúčenie súdu z konania, prikázanie veci inému súdu. Súd prvého stupňa toto neriešil, hneď vyniesol rozsudok.

19. Konajúci súd sa nevysporiadal so skutkovým stavom správne, nevykonával dôkazy na preukázanie rozhodných skutočností, na základe ktorých by mohol prijať meritórne rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ by súd mal pochybnosti o pravdivosti akýchkoľvek tvrdení žalobcu, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť podľa § 150 ods. 2CSP.

20. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Rozhodnutie prvostupňového súdu je tak pre žalobcu prekvapivé. Vydané rozhodnutie je nepreskúmateľné. Procesné práva žalobcu boli porušené tak zásadným spôsobom, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca opätovne poukazuje, že konaním súdu bola porušená rovnosť účastníkov konať pred súdom. Vydané rozhodnutie z vyššie uvedených dôvodov nemôže byť podľa názoru žalobcu ani zákonné, a ani správne. Možno aj kvôli štatistikám chcel súd vec ukončiť, ale podľa mienky žalobcu bol tým porušený zákon a Ústava SR v tom, že bola porušená zásada rovnosti účastníkov a súd tak dospel k nesprávnym právnym záverom. Súd konaním odňal žalobcovi právo konať pred súdom.

21. Na základe uvedených skutočností preto žalobca považuje napadnuté rozhodnutie súdu za nesprávne a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v rozsudku a rozsudok považuje za vecne správny a riadne a presvedčivo odôvodnený. Súd dospel k správne záveru o zamietnutí žaloby žalobcu z dôvodu, že zverejnenie predmetnej agentúrnej správy (Doživotie za vraždy a zlato) v tlačovom periodiku žalovaného (Hospodárske noviny) nemohlo spôsobiť následok, aký tvrdil žalobca, teda zásah do osobnostnej sféry spočívajúci napr. v pociť krivdy, márnosti, stresu, zneváženia v spoločnosti. Občiansky zákonník neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti. Zverejnenie predmetnej agentúrnej správy v tlačovom periodiku žalovaného nespĺňa atribúty neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu, a to s ohľadom na zistenú osobnosť žalobcu, jeho protispoločenskú a protiprávnu činnosť, za ktorú bol zákonným spôsobom uznaný za vinného v trestnom konaní, ako aj s ohľadom na pravdivosť a objektívnosť predmetnej agentúrnej správy, ktorá obsahovala len skutkové zistenia súdu prezentované pri verejnom vyhlásení rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/II/2005 zo dňa 17.01.2007. Súd prvej inštancie riadne vykonával všetky predložené dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k správne skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

23. Pokiaľ žalobca tvrdí že v spise chýbajú ním založené kópie prepisov mediálnych archívov, sa podľa názoru žalovaného jedná len o účelové tvrdenie žalobcu. Dojem účelovosti tohto tvrdenia žalobcu vyvoláva skutočnosť, že žalobca neoznačil o aké konkrétne dôkazy z akých konkrétnych archívov vlastne má ísť, pričom žalobca tieto dôkazy nevedel predložiť ani na poslednom pojednávaní konanom dňa 04.03.2019. Je logické, že pokiaľ by žalobca tieto dôkazy skutočne mal, alebo ak by mal aspoň doklad

o zaslaní týchto dôkazov súdu prvej inštancie, tak by ich vedel predložiť súdu na pojednávaní. Žalobca však tieto dôkazy na pojednávaní konanom dňa 04.03.2019 nepredložil a uviedol, že si neuplatňuje ďalšie prostriedky procesného útoku, čo vyplýva aj zo zápisnice o tomto pojednávaní. Ako nedôvodné a účelové sa javia aj tvrdenia žalobcu o tom, že by žalobca potreboval advokáta na predloženie dôkazov. Pokiaľ by bolo pravdivé jeho tvrdenie, že tieto dôkazy už predtým súdu prvej inštancie doložil do súdneho spisu, potvrdzovalo by toto tvrdenie, že na to v spore nepotreboval advokáta. Rovnako je dôležité podotknúť, že na predkladanie dôkazov stranou sporu nie je nevyhnutné mať právne vzdelanie a ani mať zabezpečenú právnu pomoc za týmto účelom.

24. Žalovaný namieta, že by bolo žalobcovi odňaté právo na právnu pomoc, vyplývajúce z článku 47 ods. 2 Ústavy SR, čím mu mal súd prvej inštancie odňať právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy) majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využíval právnu pomoc (uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 60/08 zo 07.02.2008). Z uvedeného vyplýva, že z ústavného práva na právnu pomoc nemožno automaticky odvodzovať povinnosť súdu prvej inštancie zabezpečiť žalobcovi právnu pomoc vždy, keď o ňu žalobca prejaví záujem či prianie, ako sa nesprávne domnieva žalobca. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu, súd prvej inštancie sa v minulosti riadne zaoberal žiadosťou žalobcu o ustanovenie advokáta a uznesením č. k. 9C/129/2009-88 zo dňa 16.09.2015 rozhodol, že žalobcu na Centrum právnej pomoci neodkázal, pretože neboli na to splnené zákonné podmienky.

25. Za dôvodné nie je možné považovať ani žalobcom vznesené námietky zaujatosti proti zákonnej sudkyňi, čo potvrdil aj Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 10Nc/3/20 18-220 zo dňa 23.04.2018, ktorým rozhodol o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

26. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného neuviedol iné, nové skutočnosti, ako tie, ktoré uvádzal v odvolaní.

27. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

28. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. K veci je potrebné dodať nasledovné:

29. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumy 12.000 eur z titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že je fyzickou osobou nachádzajúcou sa vo výkone trestu odňatia slobody. Žalovaný je vydavateľom tlačového periodika Hospodárske noviny a dňa 18.01.2007 uverejnil o žalobcovi správu pod názvom Doživotie za vraždy a zlato s textom: „NITRA - Doživotie v tretej nápravno-výchovnej skupine dostal 33-ročný O. L. zo J., ktorého včera senát Krajského súdu v Nitre uznal za vinného z troch brutálnych vražd a nedovoleného ozbrojovania. Dvomi obeťami boli predavači zlatníctiev v Novom Meste nad Váhom a Šuranoch, ktoré vylúpil v roku 2001 spolu so svojimi dvoma komplicmi." Podľa názoru žalobcu žalovaný zverejneným článkom porušil právo žalobcu na prezumpciu nevinu, nakoľko žalobcu prezentoval ako páchatela trestného činu pred tým, ako bol za tieto trestné činy právoplatne odsúdený, čím žalobcovi spôsobil ujmu v jeho osobnostnej sfére a to stres, traumy, duševné a morálne utrpenie.

30. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol v podstate s konštatovaním, že v prejednávanej veci ide o posúdenie konkurencie práva na ochranu osobnosti žalobcu na jednej strane a na druhej strane právo žalovaného na slobodu prejavu zahŕňajúce jeho právo a právo verejnosti na informácie týkajúce sa rôznych oblastí spoločenského života. Súd po vykonanom dokazovaní uzavrel, že hlavne vzhľadom k skutočnosti, že v konečnom dôsledku bol žalobca právoplatne odsúdený za tri vraždy, nemohlo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv a jeho právo na ochranu osobnosti musí ustúpiť ústavnému právu na slobodu prejavu.

31. Žalobca aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu v odvolaní namietal procesný postup súdu. Tvrdil, že súd prvej inštancie najprv nekonal (žalobu podal 19.02.2009), neskôr keď konať začal, chcel spor veľmi rýchlo ukončiť, pričom neprihliadal na procesné práva žalobcu. Súd najprv pre žalobcom zatajoval spis, potom ako mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu žalobca zistil, že v spise chýbajú listinné dôkazy (výstrižky z tlačенých médií), ktoré žalobca nemal v kópii a trval na tom, že ich chce založiť do spisu opätovne, k čomu mu nebol poskytnutý časový priestor a nebol ustanovený advokát. Pre žalobcu je dôležité mať advokáta, pretože je vo výkone trestu odňatia slobody a jeho možnosti sú obmedzené. Najprv mu nebol ustanovený advokát, neskôr, keď požiadal o ustanovenie advokáta, bolo jeho žiadosti vyhovievané a Centrum právnej pomoci, kancelária Nitra mu vyhoveľa. Súd však odmietol odročiť pojednávanie tak, aby sa aj advokát žalobcu mohol pojednávania zúčastniť. Žalobca tvrdil, že mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, na doručenke preukazujúcej doručenie predvolania nie je podpis žalobcu. Súd mal správne nariadiť znalecké dokazovanie na preukázanie, či podpis na doručenke patrí žalobcovi, keďže namietal jeho pravosť. Súd tak neurobil a pokračoval v konaní. Napriek tomu, že žalobca podal námietku zaujatosti sudkyne a navrhoval prikázať vec inému súdu, súd sa s procesnými návrhmi žalobcu nevysporiadal a bez rozhodnutia o jeho procesných návrhoch rozhodol vo veci samej, čím porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

32. Z obsahu spisu však podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva žiaden nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, resp. žiadne konanie v rozpore s procesnými predpismi. Žalobca podal na súd žalobu 19.02.2009 a požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Súd prvej inštancie rozhodol o návrhu žalobcu o neoslobodení od poplatkov a o neustanovení advokáta uznesením zo dňa 17.12.2009 č.k. 9C/129/2009-36. Po odvolaní žalobcu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie uznesením zo dňa 31.05.2010 č.k. 23Co/17/2010-50. Súd prvej inštancie po ďalšom šetrení majetkových pomerov žalobcu návrhu žalobcu na oslobodenie od poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov nevyhovelo po poskytnutí informácie zo strany Ministerstva spravodlivosti SR, že ESLP priznal žalobcovi na základe jeho troch rôznych sťažností, ktoré v podaní špecifikoval spravodlivé zadostučinenie v celkovej výške 23.130 eur, uznesením zo dňa 16.09.2015 č.k. 9C/129/2009-88 a žalobca si uznesenie prevzal 13.10.2015 (č.l. 141, zoznam prijatej korešpondencie žalobcu). Žalobca voči uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie nepodal a nadobudlo právoplatnosť 29.10.2015. Žalobca následne požiadal 04.01.2019 o poskytnutie právnej pomoci Centrum právnej pomoci, kanceláriu Nitra, ktorá jeho návrhu vyhoveľa a priznala mu nárok na poskytovanie právnej pomoci rozhodnutím zo dňa 20.03.2019 (č.l. 380). Žalobca následne na konanie splnomocnil advokáta JUDr. Mgr. Mariána Kropaja, PhD. plnou mocou zo dňa 16.07.2019 (č.l. 371). Žalobcovi bolo na základe jeho návrhu doručenému súdu 31.05.2019 priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 09.08.2019 č.k. 9C/129/2009-374.

33. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nebol v období od 13.10.2015 do 16.07.2019 zastúpený advokátom. Počnúc dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý v zmysle § 160 ods. 2 ustanovil povinnosť súdu poučiť strany sporu o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. Súd prvej inštancie si zákonnú povinnosť splnil a dňa 26.09.2016 (č.l. 109) dal pokyn na expedovanie poučenia žalobcovi, vyjadrenia žalovaného k žalobe a žalobcovi zasielal aj výzvu, aby sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril. Aj keď je k pokynu súdu pripojená doručka preukazujúca prevzatie uvedených listín Ústavom na výkon väzby dňa 28.09.2016, žalobca do spisu súdu dňa 11.10.2016 doručil vyjadrenie (č.l. 115), z čoho je evidentné a preukázané, že žalobca listiny prevzal. Žalobca bol teda riadne poučený o tom, že môže požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta, čo aj urobil a ako je vyššie uvedené dňa 04.01.2019 požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta. Nie sú odvolaciemu súdu zrejmé dôvody, pre ktoré žalobca nepožiadaval centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta skôr, poučený o tejto možnosti však bol. Tiež je

možné uzavrieť, že o všetkých procesných návrhoch žalobcu na oslobodenie od poplatkov a ustanovenie advokáta bolo rozhodnuté.

34. Je pravdou, že súd prvej inštancie vo veci nekonal plynulo a bez zbytočných prieťahov a po podaní sťažnosti žalobcu dňa 20.03.2017 na Ústavný súd SR tento rozhodol nálezom zo dňa 09.10.2017 č. k. I. ÚS 255/2017-45 o porušení práva žalobcu na prejednanie jeho veci v primeranej lehote a konštatoval porušenie práva žalobcu, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, žalobcovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia jeho splnomocnenej právnej zástupkyňi 312,34 eura (č.l.153). Ústavný nález bol súdu prvej inštancie doručený 03.11.2017. Súd prvej inštancie bol podľa tohto nálezu (ale aj rozvrhu práce) už konať prednostne (rovnako ako odvolací súd). Žalobca preto nemôže namietat, že sa od istej doby konalo rýchlo. Súd prvej inštancie od rozhodnutia ústavného súdu konal plynule a bez zbytočných prieťahov, čo žalobca odmietal akceptovať a podával rôzne procesné návrhy. O všetkých návrhoch však bolo riadne rozhodnuté. O jeho námietke zaujatosti zákonnej sudkyne bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trnave 23.04.2018 č.k. 10NcC/3/2018 tak, že sudkyňa prejednávajúca vec nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

35. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci nebolo absolútne dôvodné prihliaďať na návrh žalobcu poskytnúť mu ďalší časový priestor na založenie listinných dôkazov do súdneho spisu, ktoré sa mali podľa žalobcu zo spisu stratiť a niekto zo spisom manipuloval. Dôležité v prejednávanej veci je, že žalobca podal žalobu, v ktorej presne opisuje rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých si uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z dôvodu zásahu do jeho osobnostných práv žalovaným a žalobca v žalobe neuvádza žiadne listinné dôkazy, ktoré navrhuje vykonať, k žalobe pripája vyplnené tlačivo žiadosti o oslobodenie od poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu. Žaloba je úplná, nemá žiadne vady a následne potom, ako bola doručená žalovanému, sa žalovaný k žalobe vyjadril podaním doručeným 30.08.2016 a pripojil listinné dôkazy, ním vydané články (č.l. 100, 106, 107) obsahujúce informácie o žalobcovi tak, ako ich uvádzal žalobca v žalobe. Žalovaný tvrdí žalobcu o tom, že informoval verejnosť v denníku Pravda o spáchaní trojnásobnej vraždy žalobcom nepoprel a vo vyjadrení uviedol, že išlo výlučne o informáciu z rozsudku Krajského súdu v Nitre, ktorý žalobcovi za jeho skutky uložil doživotný trest odňatia slobody. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, aké listinné dôkazy mienil žalobca zakladať do spisu; žalobca tvrdí, že listinné dôkazy, ktoré pôvodne do spisu zaslal sa zo spisu stratili, neuvádza však nič bližšie o tom, o aké dôkazy malo ísť, preto je možné dôvodne pochybovať o tom, že by žalobca do spisu pôvodne listinné dôkazy vôbec zasielal. Navyše žiadne listinné dôkazy neboli pre konanie a rozhodnutie podstatné, keďže žalovaný nenamietal žalobcom tvrdené skutočnosti že informoval verejnosť, dokonca sám žalovaný zverejnené články založil do spisu, ale dôležité, je, že svoje konanie uverejňovaním informácií odôvodňoval žalovaný ako konanie v súlade s právnym poriadkom štátu. Súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe (ide o skutočnosti, ktoré nie je potrebné dokazovať podľa § 186 ods. 1), že žalobca podáva na súdy mnohé žaloby, ktorými sa domáha zaplatenia rôznych súm hlavne titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy, pričom poukazuje na neprimerané zaobchádzanie v ústave na výkon väzby a na náhradu nemajetkovej ujmy za porušovanie osobnostných práv. Odvolací súd a založil do spisu prehľad rôznych podaní žalobcu od roku 2005 po súčasnosť (č.l. 429) a zistil, že odvolací súd konal o viac ako 60 rôznych podaniach žalobcu pod rôznymi spisovými značkami. Z podaní žalobcu je zrejmé, že má prístup k literatúre, pretože v podaniach cituje z rôznych zákonov a rôznych rozhodnutí, vrátane európskych, preto s predpokladom hraničiacim s istotou je možné konštatovať, že žalobca má prístup k potrebným informáciám a jeho tvrdenia v podaniach o opaku sú účelové s cieľom predĺžovať súdne konanie podávaním rôznych procesných návrhov. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalobca nepodáva žaloby len v obvode Krajského súdu v Trnave, ale aj v Bratislave, napríklad vec vedená na OS BA I. pod sp. zn. 21C/162/2007, o ktorej v odvolacom konaní rozhodoval rozsudkom Krajský súd v Bratislave pod č.k. 8Co/382/2010 - 365 a NS SR uznesením z 26.07.2012 sp. zn. 4Cdo 211/2011.

36. Rovnako nie je opodstatnená námietka žalobcu, že potom, ako žalobca na doručení spochybnil svoj podpis, bol súd prvej inštancie povinný nariadiť znalecké dokazovanie na preukázanie pravosti podpisu žalobcu a mal pojednávanie odročit'. Podstatné je, že žalobca sa na pojednávanie dostavil, t.j. o tom, že sa bude vo veci konať vedel a pojednávania sa zúčastnil. Ide o právo žalobcu zúčastniť sa pojednávania, nie jeho povinnosť a je len na žalobcovi, či a ako svoje právo využije. Je úplne evidentné, že v tomto prípade zo strany žalobcu išlo o obštrukcie a vedel, že v spore nemôže byť úspešný, preto ako bolo už vyššie uvedené, snažil sa len o oddialenie rozhodnutia. V podobných veciach už bol žalobca

na súdoch v konaniach neúspešný (išlo o zverejňované podobné informácie o žalobcovi len v iných médiách, napr. zamietnutá žaloba žalobcu vo veci 4C/37/2007 vedenej na OS Piešťany o nemajetkovú ujmu za články uverejnené v denníku Nový čas, potvrdená Krajským súdom v Trnave rozsudkom sp. zn. 23Co/209/2018 z 27.05.2019; zamietnutá žaloba vo veci 8C/35/2009 - 452 vedenej na OS Piešťany, o nemajetkovú ujmu za články uverejnené v denníku Plus jeden deň, potvrdená Krajským súdom v Trnave rozsudkom sp. zn. 24Co/21/2019 z 05.06.2019; zamietnutá žaloba žalobcu vo veci 5C/43/2009 vedenej na OS Piešťany, o nemajetkovú ujmu za uverejnené informácie o žalobcovi v rádiu Bojnice, potvrdená Krajským súdom v Trnave rozsudkom č.k. 9Co/333/2018-504 z 10.09.2019). Z uvedených rozhodnutí je tiež možné zistiť, že žalobca argumentuje podobne, tvrdí, že je mu odnímané právo na spravodlivý proces, že je vo výkone trestu mučený, nedostáva sa mu lekárska starostlivosť, následkom čoho sa nemôže zúčastňovať pojednávanií pre rôzne bolesti. Lekárske potvrdenia však tvrdenia žalobcu nepotvrdzujú. Dôležité však v prejednávanej veci je, že žalobca ani účasťou na pojednávanií, ani za pomoci ustanoveného advokáta nemôže byť v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy za zásah do jeho osobnostných práv v žiadnom prípade úspešný. Bráni mu v tom právoplatný odsudzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1T/1/2005 zo 17.01.2007 (č.l. 165) v spojení s uznesením NS SR sp. zn. 1To/12/2007 zo 07.11.2007 (č.l. 187) za spáchané trestné činy. Z rozhodnutí súdov všetky uverejnené informácie poskytnuté žalovaným vyplývajú, preto je ich možné považovať za pravdivé a ich pravdivosť žalovaný počas konania preukázal. Pravdivými informáciami nemohlo byť zasiahnuté do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Naopak, žalovaný ako vydavateľ periodickej tlače bol oprávnený tak závažné informácie o žalobcovi uverejňovať a oboznamovať s nimi verejnosť v rámci uplatňovania práva na slobodu prejavu.

37. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

38. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaný si ich náhradu uplatnil, preto mu boli odvolacím súdom priznané. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).